

Arrest

nr. 283 137 van 13 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat VERDUSSEN *loco* advocaat J. HARDY en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U werd geboren op 12 april 1977 in de hoofdstad Asmara. U bent etnisch Tigrinya en orthodox-christenen.

U liep in Asmara school tot de 11de graad en u werd in november 1997 tijdens de 7de ronde opgeroepen voor uw militaire training in Sawa. Na 6 maanden militaire training werd u gestationeerd in de stad Barentu bij het 161ste korps en u verbleef daar gedurende één jaar. U was er voornamelijk verantwoordelijk voor logistieke taken zoals het versturen van voedingsproducten naar de soldaten maar u werkte er ook

deeltijds als 'security guard' aan de grens. Na een jaar – in mei 1999 – werd u getransfereerd naar Fowlina. U maakte er deel uit van hetzelfde korps waarvan de naam gewijzigd werd naar de 26ste eenheid en u voerde er dezelfde taken uit als in Barentu. In 2000 huwde u met uw vrouw en u kreeg met haar 3 kinderen. Uw vrouw vertrok in 2008 uit Eritrea en ze ging naar Zweden waar ze een internationale beschermingsstatus verkreeg. Uw vrouw, van wie u ondertussen feitelijk gescheiden bent, kwam later wel nog tweemaal naar Asmara op bezoek bij de kinderen.

In 2011 werd u door de Eritrese autoriteiten gearresteerd omdat u desertie gepleegd had. U werd omwille hiervan gedurende 6 maanden vastgehouden in het concentratiekamp van Tehadasso. Na uw vrijlating keerde u terug naar uw eenheid. U werd in 2015 nogmaals gearresteerd omwille van desertie en voor 6 maanden in de gevangenis van Barentu vastgehouden. Toen u in december 2015 door uw eenheid naar de stad May Dima werd gestuurd om voedsel in te kopen, maakte u hiervan gebruik om definitief te deserteren. U deed dat omdat u bij uw kinderen wou zijn. U huurde vervolgens een huis in Da'iro Pawlos, een dorp ten zuiden van Asmara, waar u verbleef tot uw vertrek uit Eritrea. U heeft sinds augustus 2016 ook een nieuwe partner die u hielp om voor de kinderen te zorgen.

Nadat er in juli 2018 een vredesakkoord was afgesloten tussen Eritrea en Ethiopië, en de grenzen hierdoor tijdelijk opengingen, besloot uw schoonmoeder om samen met uw drie kinderen het land te verlaten en naar Ethiopië te gaan. Vanuit Ethiopië werden zij vervolgens overgebracht naar Zweden waar zij bij uw ex-vrouw verblijven. Na het vertrek van uw kinderen besloot u om zelf het land te verlaten. U vertrok uit Eritrea in oktober 2018 op illegale wijze en u reisde via Soedan, Turkije en Griekenland naar België. U kwam hier aan op 8 september 2019 en u diende hier op 12 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw residentiekaart en een militaire kaart die aantoonde dat u uw 18 maanden nationale dienstplicht hebt gedaan.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest om bij terugkeer naar Eritrea vervolgd te worden omdat u deserteerde uit het leger en illegaal het land verliet.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 5904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Deze samenwerkingsplicht in hoofdte van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012, §§ 65-68; EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet

worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming.

Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 1-2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Het feit dat u over de Eritrese nationaliteit beschikt en dat u werkelijk van Eritrea afkomstig bent, wordt niet betwist. Doch wordt benadrukt dat dit feit los staat van de vraag of u uw land van herkomst, Eritrea, al dan niet illegaal heeft verlaten en in welke omstandigheden u leefde in uw land van herkomst. Immers, indien u Eritrea niet illegaal zou hebben verlaten, kan niet ingezien worden om welke redenen u een vrees zou koesteren bij terugkeer naar Eritrea. In dit opzicht wordt opgemerkt dat u allerminst aannemelijk maakt dat u Eritrea op illegale wijze heeft verlaten.

Het CGVS meent immers dat er omwille van volgende vaststellingen geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw illegale vertrek uit Eritrea via Soedan.

Ten eerste, is het in de door u geschetste context überhaupt weinig logisch dat u in oktober 2018 Eritrea op illegale wijze zou verlaten hebben en naar Soedan zou gegaan zijn met de hulp van een smokkelaar die uw familie voor u had geregeld, en voor wie zij 6000 dollar zouden betaald hebben (CGVS, pg. 16-18). Uit uw verklaringen blijkt immers dat kort voor uw vertrek uit Eritrea uw kinderen samen met uw schoonmoeder het land verlieten en naar Ethiopië reisden. U stelde dat zij dit deden omdat er op dat moment een vredesakkoord was tussen Ethiopië en Eritrea – dit werd afgesloten op 8 en 9 juli 2018 – en de grens met Ethiopië hierdoor tijdelijk open was (CGVS, pg. 12). Dit wordt ook bevestigd door de informatie waarover het CGVS beschikt (en deze werd toegevoegd aan het administratief dossier). Zo stelt het EASO COI Rapport 'Eritrea: National Service, Exit, and Return' (september 2019) dat vanaf 11 september 2018 de grens tussen beide landen enkele maanden – dus ook nog in oktober 2018 toen u op illegale wijze naar Soedan zou gereisd zijn - geopend was. Gezien u het land wenste te verlaten, de grens tussen Eritrea en Ethiopië vanaf 11 september 2018 geopend was voor enkele maanden en uw kinderen – voor wie u in 2015 net gedeserteerd was (CGVS, pg. 16) – op dat moment het land verlieten, is het dan ook weinig logisch en bijzonder vreemd dat u toen niet samen met hen het land verliet via Ethiopië maar u, integendeel, besloot om in oktober 2018 het risico te nemen het land op illegale wijze te verlaten via Soedan. Toen u met deze vaststellingen geconfronteerd werd, verklaarde u hier nooit over nagedacht te hebben en stelde u dat u niemand had in Ethiopië (CGVS, pg. 17). Dergelijke vage en onaannemelijke verklaringen bieden geen enkele uitleg voor uw weinig logische gedrag. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat wanneer uw kinderen, voor wie u nota bene uit het leger gedeserteerd was (CGVS, pg. 16), het land verlaten en naar Ethiopië gaan omdat de grens open was, u zelf eerst zou nagedacht hebben of u hen al dan niet kon vergezellen naar Ethiopië alvorens u de risicovolle stap zou zetten om op illegale wijze het land te verlaten via Soedan. Het spreekt voor zich dat deze vaststelling uw beweerde illegale vertrek uit Eritrea via Soedan op fundamentele wijze ondermijnt.

Ten tweede, legde u bijzonder vreemde, weinig logische en vage verklaringen af over de illegale wijze waarop u uit Eritrea zou vertrokken zijn. Vooreerst was u bijzonder vaag over de wijze waarop u de grens zou overgestoken zijn tussen Eritrea en Soedan. U vertelde immers dat u geen idee had over hoe de grensovergang verlopen was en u vermoedde dat de smokkelaar misschien een akkoord had met de personen van de grensovergang (CGVS, pg. 18 & 19). U kon hierbij evenmin vertellen wat de laatste dorpen onderweg naar de grens waren én welke dorpen op de weg naar Khartoem lagen vanaf de Eritrees-Ethiopische grens (CGVS, pg. 18 & 19). Dergelijke onwetendheid over de wijze waarop de grensovergang verliep, is weinig logisch. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat iemand die beweert op illegale wijze zijn land verlaten te hebben, ten minste kan uitleggen op welke wijze de grensovergang plaatsvond of hoe dit door de smokkelaar geregeld was. De uitleg die u verschaftte voor uw onwetendheid, nl. dat jullie zich verborgen hielden, dat de landcruiser niet stopte tot jullie aankomst in Khartoem en dat de ruiten van de wagen donker waren (CGVS, pg. 18 & 19), kan het CGVS niet overtuigen gezien uw verklaringen over deze autorit an sich weinig waarschijnlijk zijn. Het is immers bijzonder vreemd dat de smokkelaar, met wie u vanuit Asmara naar Khartoem reed, 72 uur aan één stuk reed zonder ook maar één keer te stoppen om te rusten of tanken (CGVS, pg. 17 & 18). Er kan immers redelijkerwijze worden aangenomen dat de smokkelaar of chauffeur niet 72 uur aan een stuk kan rijden zonder te rusten en dat ook de landcruiser waarmee u reisde niet zomaar 72 uur kan rijden zonder ook maar 1 keer te stoppen om bij te tanken. Dit doet dan ook vermoeden dat u dit bewust verklaarde om zo weinig mogelijk details hoeven te vertellen over uw voorgehouden illegale reis uit Eritrea. Tevens is het in de door u geschetste context onaannemelijk dat u de naam van de smokkelaar niet kan geven. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw familieleden deze smokkelaar voor u hadden geregeld, dat zij hem hiervoor 6000 dollar betaald hadden om u tot in België te brengen, dat u samen met hem reed tot Khartoem, dat hij u in Khartoem meermaals per week van eten voorzag en dat u ook samen met hem het vliegtuig tot Turkije nam (CGVS, pg. 17-23). Redelijkerwijs kan er dan ook verwacht dat u in dergelijke context wel degelijk de naam van de smokkelaar zou kunnen geven. Voorgaande bijzonder vreemde, weinig logische en vage verklaringen omtrent uw illegale vertrek uit Eritrea doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Ten slotte, kunnen uw verklaringen over uw verblijf in Soedan en uw vlucht vanuit Soedan naar Turkije het CGVS evenmin overtuigen. Vooreerst is het opmerkelijk en weinig logisch dat u de rivier in Khartoem niet kon benoemen en dat u deze rivier heel ver weg situeerde van de wijk Jerif waar u gedurende 8 maanden in Khartoem zou verbleven hebben (CGVS, pg. 19 & 20). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt immers dat deze belangrijke rivier de Blauwe Nijl betreft en dat hij de wijk Jerif, waar u verbleef, in een oostelijk en westelijk deel verdeelt. Het woord Jerif verwijst immers naar de vruchtbare alluviale gronden die de Blauwe Nijl afzet en die dicht langs de loop van deze rivier liggen (The Sudan Handbook, John Ryle, Justin Willis, Suliman Baldo and Jok Madut Jok, pg. 51, 2011). De uitleg die u verschaftte voor uw gebrek aan kennis hierover, nl. dat u zelf niet buitenkwam, overtuigt het CGVS niet (CGVS, pg. 19 & 20). U spreekt uzelf hierover immers tegen door te stellen dat u soms wel degelijk buiten ging om te eten op straat (CGVS, pg. 20). Het CGVS ziet bovendien niet in om welke reden u in Khartoem steeds zou binnengebleven zijn gezien zowel u als de andere personen die bij u verbleven er niet opgesloten waren. U stelde immers dat de anderen die bij u verbleven vaak buiten gingen en sommigen er ook werkten (CGVS, pg. 20). Verder legde u onaannemelijk vage verklaringen af over uw vlucht van Soedan naar Turkije en het reispaspoort dat u voor deze reis gebruikte. Zo kon u niet vertellen van welke luchthaven u in Soedan vertrokken was en op welke luchthaven of in welke stad u in Turkije aankwam (CGVS, pg. 21 & 22). Evenmin kon u vertellen wat de naam was in het valse reispaspoort dat de smokkelaar voor u geregeld had en wat de nationaliteit van het reispaspoort was (CGVS, pg. 21). Dergelijke onwetendheid over uw reis naar Turkije en over het belangrijke reisdocument dat u toegang verschaftte tot het Turks grondgebied is onaannemelijk. Redelijkerwijze kan er immers verwacht worden dat u zou weten naar welke stad u reisde in Turkije en dat u enige kennis zou hebben over het valse reispaspoort dat de smokkelaar voor u had geregeld. Zonder kennis over dergelijke basiselementen zou u immers bijzonder makkelijk door de mand vallen wanneer u hierover aan de Turkse grens vragen zouden gesteld worden door de grenspolitie. Voorgaande vage en onaannemelijke verklaringen over uw verblijf in Soedan en uw vlucht vanuit Soedan naar Turkije doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw illegale vertrek uit Eritrea via Soedan.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat er omwille van volgende redenen evenmin enig geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u tot aan uw vertrek uit Eritrea dienstplichtig zou geweest zijn.

Vooreerst is het in het licht van de informatie waarover het CGVS beschikt bijzonder vreemd en weinig logisch dat u tijdens de periode dat u in Barentu gestationeerd was, nooit zou deelgenomen hebben aan gevechtssituaties, gevechtsactiviteiten of aan de oorlog (CGVS, pg. 13 & 14). U verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS met betrekking tot uw dienstplicht dat u in november 1997 tijdens de 7de ronde werd opgeroepen om naar Sawa te gaan, dat u daar 6 maanden militaire training kreeg en dat u vervolgens – in mei 1998 - werd gestationeerd bij het 161ste korps in Barentu en dit voor een periode van één jaar. U stelde dat u er een gewone soldaat was en uw taken voornamelijk logistiek waren. U voegde hieraan dat er een beetje buiten Barentu loopgraven waren en dat u deeltijds de grens bewaakte als 'security guard' (CGVS, pg. 12-14). U ontkende echter dat u tijdens uw periode in Barentu deelnam aan gevechtssituaties, gevechtsactiviteiten of aan de oorlog (CGVS, pg. 13 & 14). Dit valt echter moeilijk te rijmen met de informatie waarover het CGVS beschikt (en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Uit deze informatie (The Eritrean-Ethiopian war (1998-2000), Sean D. Murphy, George Washington University Law School, 30/09/2016) blijkt immers dat het grensconflict aan het westelijk front net losbarstte op het moment dat u naar dat front werd overgeplaatst. Zo werd tijdens de ochtend van 12 mei 1998 door de Eritrese troepen, tanks en artillerie de aanval ingezet op Badme - een dorp nabij Barentu - en op verschillende andere plekken in Ethiopisch gebied. Hoewel het Ethiopische verzet aanvankelijk minimaal was, bracht het snel zijn militaire troepen over naar de westflank van de grens en vanaf juni 1998 hadden beide legers hun defensieve posities aan het front ingenomen. Tussen midden juni 1998 en september 1998 – het regenseizoen - namen de gevechten af tot Ethiopië in februari 1999 operatie 'Sunset' lanceerde op datzelfde westelijk front. Ethiopië heroverde toen quasi heel het gebied dat het voorheen had verloren aan Eritrea. In de maanden die daarop volgden probeerde Eritrea Badme opnieuw in te nemen maar dit lukte niet. Het is in het licht van deze informatie dan ook weinig logisch en bijzonder vreemd dat u beweert dat u in Barentu, hoewel u er van mei 1998 tot mei 1999 gestationeerd zou geweest zijn en u er deeltijds de grens zou bewaakt hebben, nooit betrokken zou geweest zijn in oorlogs- of gevechtssituaties. Daarenboven is het weinig waarschijnlijk dat de Eritrese autoriteiten u al een militaire kaart zouden afgegeven hebben in april 1999 omtrent het volbrengen van uw nationale dienstplicht (Verklaring DVZ, vraagnr. 23), wanneer u niet actief zou deelgenomen hebben aan dit grensconflict met Ethiopië tijdens de periode dat u in Barentu gestationeerd was.

Tevens vallen uw verklaringen over de situatie in Fowlina, de plek waar u vanaf mei 1999 gestationeerd zou geweest zijn tot aan uw vertrek uit Eritrea, niet te rijmen met de informatie waarover het CGVS beschikt. U verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u na een jaar - in mei 1999 - vanuit Barentu naar Fowlina werd overgeplaatst. Een plek die volgens u nabij de stad May Dima ligt en dichtbij de Ethiopische grens gesitueerd is (CGVS, pg. 13-15). U stelde dat u in Fowlina dezelfde taken als voorheen had maar dat u er nooit deelnam aan gevechtsoperaties. U ontkende zelfs dat er tijdens uw verblijf in Fowlina gevechten plaatsgevonden zouden hebben (CGVS, pg. 14 & 15). Dergelijke beschrijving van de veiligheidssituatie in Fowlina staat haaks op de informatie waarover het CGVS beschikt (en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Uit deze informatie (The Eritrean-Ethiopian war (1998-2000), Sean D. Murphy, George Washington University Law School, 30/09/2016) blijkt immers dat er in mei 2020 een Ethiopische aanval plaatsvond tegen Eritrea. De Ethiopische troepen in het westen – waar u gestationeerd was - omsingelden de Eritrese linies en drongen vervolgens het Eritrese grondgebied binnen. Ze namen hierbij onder meer de Eritrese steden Barentu, Bimbina, Bishuka, Mailem, Molki, Shambuko en Tokombia in. Van daaruit trokken enkele Ethiopische troepen naar het oosten in Eritrea richting May Dima en Mendefera, anderen reisden westwaarts naar Alighidir, Gogne, Haykota en Teseney, terwijl weer anderen terugkeerden naar Ethiopië. Er dient hierbij te worden vastgesteld dat het dorp Molki, volgens de bijgevoegde kaart aan uw administratief dossier, net achter Fowlina ligt. De andere plekken – Barentu, Bimbina, Bishuka, Mailem en Tokombia – liggen zowel ten oosten als ten westen van deze dorpen. Gelet op deze bijzonder grote operatie van de Ethiopische troepen waarbij de gebieden die zowel ten oosten als ten westen voorbij Fowlina liggen, werden ingenomen door Ethiopische troepen, houdt het geen steek dat u beweert dat er in de periode dat u daar gestationeerd was - van mei 1999 tot aan uw vertrek - geen gevechten zouden plaatsgevonden hebben en dat u er niet betrokken zou geweest zijn bij dergelijke gevechten.

Het feit dat u ten allen prijzen ontkent dat u tijdens uw dienstplicht in Barentu en Fowlina betrokken was bij gevechtsactiviteiten en dat uw verklaringen over de situatie in Fowlina niet stroken met de informatie waarover het CGVS beschikt, doet dan ook gegronde vermoedens rijzen dat u hiermee bewust tracht achter te houden dat u actief deelnam aan gevechten tijdens het Eritrees-Ethiopisch conflict tussen 1998 en 2000, én u dit bewust achterhoudt omdat u door uw deelname aan het conflict mogelijks al gedemobiliseerd werd of vrijgesteld werd van uw dienstplicht. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt immers dat er wel degelijk soldaten – hoewel dit een kleine minderheid betrof – gedemobiliseerd werden naar aanleiding

van het Eritrees-Ethiopisch grensconflict. Zo stelt het EASO COI Rapport 'Eritrea. Country Focus' (mei 2015) dat de Eritrese autoriteiten in 2000 een demobilisatie van 200 000 soldaten aankondigen en er in realiteit zo'n 5000 soldaten effectief gedemobiliseerd werden. Aanvullend kan nog worden opgemerkt dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming ook een militaire kaart neerlegde waaruit volgens u blijkt dat u uw nationale dienst van 18 maanden gedaan hebt (CGVS, pg. 15). Dit stemt overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt (en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Zo stelt het Landinfo Rapport 'Report National Service' (20/05/2016) dat dergelijk ontslagdocument wordt afgegeven aan al diegenen die hun nationale dienstplicht voldaan hebben. Hoewel het belang van dit document op zich sterk gerelativeerd dient te worden – het bezitten van dit document betekent immers niet automatisch dat men in realiteit is vrijgesteld van de dienstplicht –, vormt dit in uw geval, gelet op uw weinig geloofwaardige verklaringen over uw activiteiten tijdens uw dienstplicht in Barentu en uw foutieve verklaringen over de situatie in Fowlina, een verdere aanwijzing dat u mogelijks al voor uw vertrek uit Eritrea werd vrijgesteld van de nationale dienstplicht.

De grote twijfels die voorgaande vaststellingen doen rijzen over uw bewering dienstplichtig geweest te zijn tot aan uw vertrek uit Eritrea worden versterkt door het feit dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS tegenstrijdige verklaringen aflegde over zowel uw arrestatie(s) naar aanleiding van uw pogingen tot desertie tijdens uw dienstplicht als over de plaatsen waar u in Eritrea nog gewoond zou hebben nadat u in december 2015 voor het laatst deserteerde.

Wat betreft de arrestatie(s) die u in Eritrea onderging tijdens uw dienstplicht, verklaarde u bij de DVZ dat u slechts 'één' keer gearresteerd werd en dat deze arrestatie in 2015 plaatsvond. U werd toen voor 6 maanden opgesloten in de gevangenis van Barentu en na uw vrijlating keerde u niet meer terug naar het leger (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 1 & 5). Dit valt echter moeilijk te verzoenen met wat u over uw arrestatie(s) verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. U stelde bij het CGVS immers dat u al eerder in 2011 eens gearresteerd werd omwille van desertie, dat u toen voor 6 maanden werd vastgehouden in het concentratiekamp van Tehadasso - een gevangenis die nabij de stad Mendefera ligt (Eritrea: 'You have no right to ask' - Government resists scrutiny on human rights, Amnesty International, pg. 25, mei 2004) - en dat u nadien wel nog terugkeerde naar uw eenheid (CGVS, pg. 15 & 16). Wat betreft de plaatsen waar u na uw laatste desertiepoging in december 2015 nog zou verbleven hebben, verklaarde u bij de DVZ dat u van 2000 tot 2015 in de wijk Hadish Adi binnen Asmara woonde, dat u vervolgens verhuisde naar de wijk Arbata Asmara - een wijk gelegen in het noordoosten van Asmara (Administrations of Asmara, Wikipedia, 5/04/2020) - en dat u daar verbleef tot aan uw vertrek uit Eritrea op 1 oktober 2018 (Verklaring DVZ, vraagnr. 10). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u echter dat u na uw desertie in december 2015 een huis huurde in Da'iro Pawlos - een dorp ten zuiden van Asmara - en dat u daar verbleef tot aan uw vertrek uit Eritrea (CGVS, pg. 16). Het feit dat u dergelijke flagrant tegenstrijdige verklaringen aflegde over de arrestatie(s) die u tijdens uw dienstplicht in Eritrea zou ondergaan hebben - nl. dat u enerzijds bij de DVZ stelde dat u slechts éénmaal gearresteerd werd en deze arrestatie plaatsvond in 2015 maar u anderzijds bij het CGVS verklaarde dat u al in 2011 voor 6 maanden werd vastgehouden omwille van desertie - en over de plaatsen waar u in Eritrea nog zou verbleven hebben na uw laatste desertiepoging in december 2015, doet verder afbreuk aan uw bewering dat u tot aan uw vertrek uit Eritrea dienstplichtig geweest zou zijn. Indien u immers werkelijk tot aan uw vertrek uit Eritrea dienstplichtig was, kan er redelijkerwijze verwacht worden dat u over zulke essentiële elementen uit uw leven als dienstplichtige in Eritrea éénduidige en consistente verklaringen zou afleggen bij de Belgische asielinstanties.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, waaruit blijkt dat er (i) geen geloof kan worden gehecht aan uw illegale vertrek uit Eritrea omdat uw verklaringen hierover weinig logisch, vreemd en bijzonder vaag zijn en dat er (ii) evenmin enig geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u tot aan uw vertrek uit Eritrea dienstplichtig was omdat u bijzonder vreemde en weinig logische verklaringen aflegde over uw activiteiten als dienstplichtige in Barentu, omdat uw verklaringen over uw situatie als dienstplichtige in Fowlina niet stroken met de informatie waarover het CGVS beschikt, omdat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw arrestatie(s) tijdens uw dienstplicht en omdat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw verblijfplaatsen na uw laatste desertie in december 2015, ondermijnt op algehele wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming.

Bijgevolg bent u er niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging jegens Eritrea in deze context aannemelijk te maken. Er kan dan ook worden vastgesteld dat u niet de waarheid heeft gesproken, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op de punt verkeert het CGVS in het ongewisse over uw werkelijke situatie in Eritrea en de manier waarop u

Eritrea heeft verlaten. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw levensomstandigheden en uw feitelijke vlucht uit Eritrea kan niet genoeg benadrukt worden. U werd immers aangespoord om de waarheid te vertellen (CGVS, pg. 1 & 2) en wanneer u geconfronteerd werd met uw ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw illegale vertrek uit Eritrea, bleef u louter volharden in uw initiële relaas (CGVS, pg. 24).

Het dient benadrukt, dat het feit dat uw Eritrese nationaliteit niet betwist wordt, los staat van de vraag of u uw land van herkomst, namelijk Eritrea, al dan niet illegaal heeft verlaten. Uit het geheel aan bovenstaande vaststellingen komt naar voren dat uw verklaringen betreffende uw dienstplicht tot aan uw vertrek uit Eritrea en uw beweerde illegaal vertrek uit Eritrea via Soedan, niet geloofwaardig bevonden worden. Dit gegeven zijnde, kan enkel besloten worden dat u het land op een legale wijze verlaten heeft. Logischerwijze impliceert dit dat u Eritrea verlaten hebt met de toestemming van de Eritrese autoriteiten, en dat u bijgevolg niet aannemelijk hebt weten te maken dat u vervolging dient te vrezen wegens het door u voorgehouden illegaal vertrek uit het land. Gezien het vrijgesteld zijn van de nationale dienstplicht in het algemeen een voorwaarde is ter verkrijgen van een toestemming om het land op legale wijze te verlaten, kan evenmin aangenomen worden dat u enige vrees dient te koesteren in deze context. Hierbij kan worden opgemerkt dat het gezien uw leeftijd en uw profiel op het moment van uw vertrek – nl. dat u al 40 jaar oud was én u niet aannemelijk kon maken dat u op dat moment nog dienstplichtig was - in het licht van de informatie waarover het CGVS beschikt, wel degelijk mogelijk is dat u een exit-visum zou verkregen hebben bij de Eritrese autoriteiten. Het EASO COI rapport 'Eritrea National Service, Exit, and Return' (september 2019) stelt immers dat men om dergelijk exit-visum te bemachtigen moet vrijgesteld zijn van de dienstplicht en men als man ten minste 40 jaar oud moet zijn. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt voorts dat bij terugkeer, na een legaal vertrek uit Eritrea, geen risico bestaat op bestraffing.

De documenten die u neerlegt zijn niet in staat bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw residentiekaart bevestigt enkel uw herkomst uit Eritrea die in deze beslissing niet wordt betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de appreciatiefout en schending aan van:

*"- artikelen 48/3 tot 48/7, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt;"*

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

"Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 5904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012, §§ 65-68; EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming.

Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 1-2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Het feit dat u over de Eritrese nationaliteit beschikt en dat u werkelijk van Eritrea afkomstig bent, wordt niet betwist. Doch wordt benadrukt dat dit feit los staat van de vraag of u uw land van herkomst, Eritrea, al dan niet illegaal heeft verlaten en in welke omstandigheden u leefde in uw land van herkomst. Immers, indien u Eritrea niet illegaal zou hebben verlaten, kan niet ingezien worden om welke redenen u een vrees zou koesteren bij terugkeer naar Eritrea. In dit opzicht wordt opgemerkt dat u allerm minst aannemelijk maakt dat u Eritrea op illegale wijze heeft verlaten.

Het CGVS meent immers dat er omwille van volgende vaststellingen geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw illegale vertrek uit Eritrea via Soedan.

Ten eerste, is het in de door u geschetste context überhaupt weinig logisch dat u in oktober 2018 Eritrea op illegale wijze zou verlaten hebben en naar Soedan zou gegaan zijn met de hulp van een smokkelaar die uw familie voor u had geregeld, en voor wie zij 6000 dollar zouden betaald hebben (CGVS, pg. 16-18). Uit uw verklaringen blijkt immers dat kort voor uw vertrek uit Eritrea uw kinderen samen met uw schoonmoeder het land verlieten en naar Ethiopië reisden. U stelde dat zij dit deden omdat er op dat moment een vredesakkoord was tussen Ethiopië en Eritrea – dit werd afgesloten op 8 en 9 juli

2018 – en de grens met Ethiopië hierdoor tijdelijk open was (CGVS, pg. 12). Dit wordt ook bevestigd door de informatie waarover het CGVS beschikt (en deze werd toegevoegd aan het administratief dossier). Zo stelt het EASO COI Rapport 'Eritrea: National Service, Exit, and Return' (september 2019) dat vanaf 11 september 2018 de grens tussen beide landen enkele maanden – dus ook nog in oktober 2018 toen u op illegale wijze naar Soedan zou gereisd zijn - geopend was. Gezien u het land wenste te verlaten, de grens tussen Eritrea en Ethiopië vanaf 11 september 2018 geopend was voor enkele maanden en uw kinderen – voor wie u in 2015 net gedeserteerd was (CGVS, pg. 16) – op dat moment het land verlieten, is het dan ook weinig logisch en bijzonder vreemd dat u toen niet samen met hen het land verliet via Ethiopië maar u, integendeel, besloot om in oktober 2018 het risico te nemen het land op illegale wijze te verlaten via Soedan. Toen u met deze vaststellingen geconfronteerd werd, verklaarde u hier nooit over nagedacht te hebben en stelde u dat u niemand had in Ethiopië (CGVS, pg. 17). Dergelijke vage en onaannemelijke verklaringen bieden geen enkele uitleg voor uw weinig logische gedrag. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat wanneer uw kinderen, voor wie u nota bene uit het leger gedeserteerd was (CGVS, pg. 16), het land verlaten en naar Ethiopië gaan omdat de grens open was, u zelf eerst zou nagedacht hebben of u hen al dan niet kon vergezellen naar Ethiopië alvorens u de risicovolle stap zou zetten om op illegale wijze het land te verlaten via Soedan. Het spreekt voor zich dat deze vaststelling uw beweerde illegale vertrek uit Eritrea via Soedan op fundamentele wijze ondermijnt.

Ten tweede, legde u bijzonder vreemde, weinig logische en vage verklaringen af over de illegale wijze waarop u uit Eritrea zou vertrokken zijn. Vooreerst was u bijzonder vaag over de wijze waarop u de grens zou overgestoken zijn tussen Eritrea en Soedan. U vertelde immers dat u geen idee had over hoe de grensovergang verlopen was en u vermoedde dat de smokkelaar misschien een akkoord had met de personen van de grensovergang (CGVS, pg. 18 & 19). (...) Dergelijke onwetendheid over de wijze waarop de grensovergang verliep, is weinig logisch. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat iemand die beweert op illegale wijze zijn land verlaten te hebben, ten minste kan uitleggen op welke wijze de grensovergang plaatsvond of hoe dit door de smokkelaar geregeld was. De uitleg die u verschaftte voor uw onwetendheid, nl. dat jullie zich verborgen hielden, dat de landcruiser niet stopte tot jullie aankomst in Khartoem en dat de ruiten van de wagen donker waren (CGVS, pg. 18 & 19), kan het CGVS niet overtuigen gezien uw verklaringen over deze autorit an sich weinig waarschijnlijk zijn. Het is immers bijzonder vreemd dat de smokkelaar, met wie u vanuit Asmara naar Khartoem reed, 72 uur aan één stuk reed zonder ook maar één keer te stoppen om te rusten of tanken (CGVS, pg. 17 & 18). Er kan immers redelijkerwijze worden aangenomen dat de smokkelaar of chauffeur niet 72 uur aan een stuk kan rijden zonder te rusten en dat ook de landcruiser waarmee u reisde niet zomaar 72 uur kan rijden zonder ook maar 1 keer te stoppen om bij te tanken. Dit doet dan ook vermoeden dat u dit bewust verklaarde om zo weinig mogelijk details hoeven te vertellen over uw voorgehouden illegale reis uit Eritrea. (...) Voorgaande bijzonder vreemde, weinig logische en vage verklaringen omtrent uw illegale vertrek uit Eritrea doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Ten slotte, kunnen uw verklaringen over uw verblijf in Soedan en uw vlucht vanuit Soedan naar Turkije het CGVS evenmin overtuigen. (...) Verder legde u onaannemelijk vage verklaringen af over uw vlucht van Soedan naar Turkije en het reispaspoort dat u voor deze reis gebruikte. Zo kon u niet vertellen van welke luchthaven u in Soedan vertrokken was en op welke luchthaven of in welke stad u in Turkije aankwam (CGVS, pg. 21 & 22). Evenmin kon u vertellen wat de naam was in het valse reispaspoort dat de smokkelaar voor u geregeld had en wat de nationaliteit van het reispaspoort was (CGVS, pg. 21). Dergelijke onwetendheid over uw reis naar Turkije en over het belangrijke reisdocument dat u toegang verschaftte tot het Turks grondgebied is onaannemelijk. Redelijkerwijze kan er immers verwacht worden dat u zou weten naar welke stad u reisde in Turkije en dat u enige kennis zou hebben over het valse reispaspoort dat de smokkelaar voor u had geregeld. Zonder kennis over dergelijke basiselementen zou u immers bijzonder makkelijk door de mand vallen wanneer u hierover aan de Turkse grens vragen zouden gesteld worden door de grenspolitie. Voorgaande vage en onaannemelijke verklaringen over uw verblijf in Soedan en uw vlucht vanuit Soedan naar Turkije doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw illegale vertrek uit Eritrea via Soedan.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat er omwille van volgende redenen evenmin enig geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u tot aan uw vertrek uit Eritrea dienstplichtig zou geweest zijn.

Vooreerst is het in het licht van de informatie waarover het CGVS beschikt bijzonder vreemd en weinig logisch dat u tijdens de periode dat u in Barentu gestationeerd was, nooit zou deelgenomen hebben aan gevechtssituaties, gevechtsactiviteiten of aan de oorlog (CGVS, pg. 13 & 14). U

verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS met betrekking tot uw dienstplicht dat u in november 1997 tijdens de 7de ronde werd opgeroepen om naar Sawa te gaan, dat u daar 6 maanden militaire training kreeg en dat u vervolgens – in mei 1998 - werd gestationeerd bij het 161ste korps in Barentu en dit voor een periode van één jaar. U stelde dat u er een gewone soldaat was en uw taken voornamelijk logistiek waren. U voegde hieraan dat er een beetje buiten Barentu loopgraven waren en dat u deeltijds de grens bewaakte als 'security guard' (CGVS, pg. 12-14). U ontkende echter dat u tijdens uw periode in Barentu deelnam aan gevechtssituaties, gevechtsactiviteiten of aan de oorlog (CGVS, pg. 13 & 14). Dit valt echter moeilijk te rijmen met de informatie waarover het CGVS beschikt (en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Uit deze informatie (The Eritrean-Ethiopian war (1998-2000), Sean D. Murphy, George Washington University Law School, 30/09/2016) blijkt immers dat het grensconflict aan het westelijk front net losbarstte op het moment dat u naar dat front werd overgeplaatst. Zo werd tijdens de ochtend van 12 mei 1998 door de Eritrese troepen, tanks en artillerie de aanval ingezet op Badme - een dorp nabij Barentu - en op verschillende andere plekken in Ethiopisch gebied. Hoewel het Ethiopische verzet aanvankelijk minimaal was, bracht het snel zijn militaire troepen over naar de westflank van de grens en vanaf juni 1998 hadden beide legers hun defensieve posities aan het front ingenomen. Tussen midden juni 1998 en september 1998 – het regenseizoen - namen de gevechten af tot Ethiopië in februari 1999 operatie 'Sunset' lanceerde op datzelfde westelijk front. Ethiopië heroverde toen quasi heel het gebied dat het voorheen had verloren aan Eritrea. In de maanden die daarop volgden probeerde Eritrea Badme opnieuw in te nemen maar dit lukte niet. Het is in het licht van deze informatie dan ook weinig logisch en bijzonder vreemd dat u beweert dat u in Barentu, hoewel u er van mei 1998 tot mei 1999 gestationeerd zou geweest zijn en u er deeltijds de grens zou bewaakt hebben, nooit betrokken zou geweest zijn in oorlogs- of gevechtssituaties.

Tevens vallen uw verklaringen over de situatie in Fowlina, de plek waar u vanaf mei 1999 gestationeerd zou geweest zijn tot aan uw vertrek uit Eritrea, niet te rijmen met de informatie waarover het CGVS beschikt. U verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u na een jaar - in mei 1999 - vanuit Barentu naar Fowlina werd overgeplaatst. Een plek die volgens u nabij de stad May Dima ligt en dichtbij de Ethiopische grens gesitueerd is (CGVS, pg. 13-15). U stelde dat u in Fowlina dezelfde taken als voorheen had maar dat u er nooit deelnam aan gevechtsoperaties. U ontkende zelfs dat er tijdens uw verblijf in Fowlina gevechten plaatsgevonden zouden hebben (CGVS, pg. 14 & 15). Dergelijke beschrijving van de veiligheidssituatie in Fowlina staat haaks op de informatie waarover het CGVS beschikt (en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Uit deze informatie (The Eritrean-Ethiopian war (1998-2000), Sean D. Murphy, George Washington University Law School, 30/09/2016) blijkt immers dat er in mei 2000 een Ethiopische aanval plaatsvond tegen Eritrea. De Ethiopische troepen in het westen – waar u gestationeerd was - omsingelden de Eritrese linies en drongen vervolgens het Eritrese grondgebied binnen. Ze namen hierbij onder meer de Eritrese steden Barentu, Bimbina, Bishuka, Mailem, Molki, Shambuko en Tokombia in. Van daaruit trokken enkele Ethiopische troepen naar het oosten in Eritrea richting May Dima en Mendefera, anderen reisden westwaarts naar Alighidir, Gogne, Haykota en Teseney, terwijl weer anderen terugkeerden naar Ethiopië. Er dient hierbij te worden vastgesteld dat het dorp Molki, volgens de bijgevoegde kaart aan uw administratief dossier, net achter Fowlina ligt. De andere plekken – Barentu, Bimbina, Bishuka, Mailem en Tokombia – liggen zowel ten oosten als ten westen van deze dorpen. Gelet op deze bijzonder grote operatie van de Ethiopische troepen waarbij de gebieden die zowel ten oosten als ten westen voorbij Fowlina liggen, werden ingenomen door Ethiopische troepen, houdt het geen steek dat u beweert dat er in de periode dat u daar gestationeerd was - van mei 1999 tot aan uw vertrek - geen gevechten zouden plaatsgevonden hebben en dat u er niet betrokken zou geweest zijn bij dergelijke gevechten.

Het feit dat u ten allen prijzen ontkent dat u tijdens uw dienstplicht in Barentu en Fowlina betrokken was bij gevechtsactiviteiten en dat uw verklaringen over de situatie in Fowlina niet stroken met de informatie waarover het CGVS beschikt, doet dan ook gegronde vermoedens rijzen dat u hiermee bewust tracht achter te houden dat u actief deelnam aan gevechten tijdens het Eritrees-Ethiopisch conflict tussen 1998 en 2000, én u dit bewust achterhoudt omdat u door uw deelname aan het conflict mogelijks al gedemobiliseerd werd of vrijgesteld werd van uw dienstplicht. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt immers dat er wel degelijk soldaten – hoewel dit een kleine minderheid betrof – gedemobiliseerd werden naar aanleiding van het Eritrees-Ethiopisch grensconflict. Zo stelt het EASO COI Rapport 'Eritrea. Country Focus' (mei 2015) dat de Eritrese autoriteiten in 2000 een demobilisatie van 200 000 soldaten aankondigen en er in realiteit zo'n 5000 soldaten effectief gedemobiliseerd werden. Aanvullend kan nog worden opgemerkt dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming ook een militaire kaart neerlegde waaruit volgens u blijkt dat u uw nationale dienst van 18 maanden gedaan hebt (CGVS, pg. 15). Dit stemt overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt (en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier).

Zo stelt het Landinfo Rapport 'Report National Service' (20/05/2016) dat dergelijk ontslagdocument wordt afgegeven aan al diegenen die hun nationale dienstplicht voldaan hebben. Hoewel het belang van dit document op zich sterk gerelativeerd dient te worden – het bezitten van dit document betekent immers niet automatisch dat men in realiteit is vrijgesteld van de dienstplicht –, vormt dit in uw geval, gelet op uw weinig geloofwaardige verklaringen over uw activiteiten tijdens uw dienstplicht in Barentu en uw foutieve verklaringen over de situatie in Fowlina, een verdere aanwijzing dat u mogelijks al voor uw vertrek uit Eritrea werd vrijgesteld van de nationale dienstplicht.

De grote twijfels die voorgaande vaststellingen doen rijzen over uw bewering dienstplichtig geweest te zijn tot aan uw vertrek uit Eritrea worden versterkt door het feit dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS tegenstrijdige verklaringen aflegde over zowel uw arrestatie(s) naar aanleiding van uw pogingen tot desertie tijdens uw dienstplicht als over de plaatsen waar u in Eritrea nog gewoond zou hebben nadat u in december 2015 voor het laatst deserteerde.

Wat betreft de arrestatie(s) die u in Eritrea onderging tijdens uw dienstplicht, verklaarde u bij de DVZ dat u slechts 'één' keer gearresteerd werd en dat deze arrestatie in 2015 plaatsvond. U werd toen voor 6 maanden opgesloten in de gevangenis van Barentu en na uw vrijlating keerde u niet meer terug naar het leger (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 1 & 5). Dit valt echter moeilijk te verzoenen met wat u over uw arrestatie(s) verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. U stelde bij het CGVS immers dat u al eerder in 2011 eens gearresteerd werd omwille van desertie, dat u toen voor 6 maanden werd vastgehouden in het concentratiekamp van Tehadasso - een gevangenis die nabij de stad Mendefera ligt (Eritrea: 'You have no right to ask' - Government resists scrutiny on human rights, Amnesty International, pg. 25, mei 2004) - en dat u nadien wel nog terugkeerde naar uw eenheid (CGVS, pg. 15 & 16). (...) Het feit dat u dergelijke flagrant tegenstrijdige verklaringen aflegde over de arrestatie(s) die u tijdens uw dienstplicht in Eritrea zou ondergaan hebben - nl. dat u enerzijds bij de DVZ stelde dat u slechts éénmaal gearresteerd werd en deze arrestatie plaatsvond in 2015 maar u anderzijds bij het CGVS verklaarde dat u al in 2011 voor 6 maanden werd vastgehouden omwille van desertie – (...) doet verder afbreuk aan uw bewering dat u tot aan uw vertrek uit Eritrea dienstplichtig geweest zou zijn. Indien u immers werkelijk tot aan uw vertrek uit Eritrea dienstplichtig was, kan er redelijkerwijze verwacht worden dat u over zulke essentiële elementen uit uw leven als dienstplichtige in Eritrea éénduidige en consistente verklaringen zou afleggen bij de Belgische asielinstanties.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, waaruit blijkt dat er (i) geen geloof kan worden gehecht aan uw illegale vertrek uit Eritrea omdat uw verklaringen hierover weinig logisch, vreemd en bijzonder vaag zijn en dat er (ii) evenmin enig geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u tot aan uw vertrek uit Eritrea dienstplichtig was omdat u bijzonder vreemde en weinig logische verklaringen aflegde over uw activiteiten als dienstplichtige in Barentu, omdat uw verklaringen over uw situatie als dienstplichtige in Fowlina niet stroken met de informatie waarover het CGVS beschikt, omdat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw arrestatie(s) tijdens uw dienstplicht en omdat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw verblijfplaatsen na uw laatste desertie in december 2015, ondermijnt op algehele wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming.

Bijgevolg bent u er niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging jegens Eritrea in deze context aannemelijk te maken. Er kan dan ook worden vastgesteld dat u niet de waarheid heeft gesproken, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op de punt verkeert het CGVS in het ongewisse over uw werkelijke situatie in Eritrea en de manier waarop u Eritrea heeft verlaten. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw levensomstandigheden en uw feitelijke vlucht uit Eritrea kan niet genoeg benadrukt worden. U werd immers aangespoord om de waarheid te vertellen (CGVS, pg. 1 & 2) en wanneer u geconfronteerd werd met uw ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw illegale vertrek uit Eritrea, bleef u louter volharden in uw initiële relaas (CGVS, pg. 24).

Het dient benadrukt, dat het feit dat uw Eritrese nationaliteit niet betwist wordt, los staat van de vraag of u uw land van herkomst, namelijk Eritrea, al dan niet illegaal heeft verlaten. Uit het geheel aan bovenstaande vaststellingen komt naar voren dat uw verklaringen betreffende uw dienstplicht tot aan uw vertrek uit Eritrea en uw beweemde illegaal vertrek uit Eritrea via Soedan, niet geloofwaardig bevonden worden. Dit gegeven zijnde, kan enkel besloten worden dat u het land op een legale wijze verlaten heeft. Logischerwijze impliceert dit dat u Eritrea verlaten hebt met de toestemming van de Eritrese autoriteiten, en dat u bijgevolg niet aannemelijk hebt weten te maken dat u vervolging dient te vrezen wegens het door u voorgehouden illegaal vertrek uit het land. Gezien het vrijgesteld zijn van de nationale dienstplicht in het

algemeen een voorwaarde is ter verkrijgen van een toestemming om het land op legale wijze te verlaten, kan evenmin aangenomen worden dat u enige vrees dient te koesteren in deze context. Hierbij kan worden opgemerkt dat het gezien uw leeftijd en uw profiel op het moment van uw vertrek – nl. dat u al 40 jaar oud was én u niet aannemelijk kon maken dat u op dat moment nog dienstplichtig was - in het licht van de informatie waarover het CGVS beschikt, wel degelijk mogelijk is dat u een exit-visum zou verkregen hebben bij de Eritrese autoriteiten. Het EASO COI rapport 'Eritrea National Service, Exit, and Return' (september 2019) stelt immers dat men om dergelijk exit-visum te bemachtigen moet vrijgesteld zijn van de dienstplicht en men als man ten minste 40 jaar oud moet zijn. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt voorts dat bij terugkeer, na een legaal vertrek uit Eritrea, geen risico bestaat op bestraffing.

De documenten die u neerlegt zijn niet in staat bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw residentiekaart bevestigt enkel uw herkomst uit Eritrea die in deze beslissing niet wordt betwist."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Waar werd vastgesteld dat het in de door verzoeker geschetste context weinig aannemelijk is dat verzoeker in oktober 2018 Eritrea op illegale wijze verlaten heeft nadat hij uit het leger deserteerde, geeft verzoeker aan dat hij tijdens het vredesakkoord tussen Eritrea en Ethiopië nog in militaire dienstplicht was en geen toestemming had om het land te verlaten. Bovendien stelt hij bang te zijn geweest als verrader te worden beschouwd en zijn kinderen in gevaar te brengen.

De Raad stelt vast dat uit de verklaringen van verzoeker, alsook uit beschikbare algemene informatie blijkt dat vanaf september 2018 de grens tussen Eritrea en Ethiopië tijdelijk voor enkele maanden opengesteld werd in het kader van een vredesakkoord. Verzoekers kinderen zijn naar eigen zeggen op deze manier legaal de grens overgestoken. Uit het COI Rapport "Eritrea: National Service, Exit and Return" van EUAA, aanwezig in het administratief dossier, blijkt dat bepaalde bronnen zeggen dat dit ook gold voor mensen met dienstplicht: *"Some sources mention that this applied also to national service members."*

Waar verzoeker nu verklaart dat hij ervoor gekozen heeft om illegaal via de grens met Soedan het land te verlaten omdat hij zijn kinderen niet in gevaar wilde brengen door met hen de grens over te steken, omdat hij nog in militaire dienstplicht was en geen toestemming had om het land te verlaten, gaat hij eraan voorbij dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud simpelweg stelde dat hij er nooit over nagedacht heeft (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). Bovendien verklaarde hij hierbij ook dat hij zijn kinderen niet naar Zweden kon vergezellen omdat hij (feitelijk) gescheiden is van zijn vrouw en geen goede relatie met haar heeft. Dit staat echter los van het feit dat verzoeker had kunnen trachten op legale wijze het land te verlaten via de grens met Ethiopië. Verzoeker kan bijgevolg niet gevolgd worden in de argumentatie dat hij geen andere keuze had dan de uitgestippelde route van de smokkelaar te volgen en het land illegaal te verlaten.

Verder verwijt verzoeker de commissaris-generaal dat er geen melding gemaakt wordt van de stressvolle omstandigheden waarin verzoeker zich tijdens zijn reis naar België bevonden zou hebben. Het verwijzen naar deze omstandigheden kan geenszins volstaan om de tegenstrijdige en vage verklaringen die verzoeker aflegde omtrent zijn oversteek van de grens met Soedan te weerleggen of te verklaren. Het verweer in het verzoekschrift kan hiervoor ook niet dienen. Zo stelde hij enerzijds dat deze omstandigheden ervoor gezorgd zouden hebben dat het hem niet uitmaakte wie de smokkelaar was en hoe hij de grens zou oversteken en anderzijds dat hij *"voortdurend controleerde wat de smokkelaar aan het doen was."* Dergelijke verklaringen zijn bezwaarlijk verenigbaar. Verzoeker geeft overigens ook geen concrete voorbeelden van hoe hij de smokkelaar dan wel gecontroleerd zou hebben.

Aangezien verzoeker beweert op illegale wijze te zijn vertrokken en hiervoor vervolging te vrezen, maakt een vlotte grensovergang een heikel punt uit van zijn vlucht, hetgeen inderdaad zorgt voor extra stress; een reden te meer om hierover wat informatie in te winnen. Het gegeven dat verzoeker er niet in slaagt te duiden op welke wijze hij de grens is kunnen oversteken en zich louter beperkt tot het gissen naar een eventueel akkoord van de smokkelaar met de personen aan de grens doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verklaring op illegale wijze uit Eritrea te zijn vertrokken.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog stelt dat hij niet bedoelde dat de smokkelaar de reis ononderbroken heeft afgelegd, gaat hij volstrekt voorbij aan zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. In de notities ervan kan wel degelijk worden gelezen dat verzoeker bevestigde dat de smokkelaar in één keer is doorgereden vanuit Asmara naar Khartoem; dat hij ontkende dat de smokkelaar

ergens is gestopt, ergens heeft moeten tanken en ergens gecontroleerd is geweest en dat hij 72 uren onderweg is geweest (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18).

De details die verzoeker aanhaalde tijdens het persoonlijk onderhoud en die volgens hem een “reële ervaringsgevoel” geven volstaan dan ook niet om op enigerlei wijze afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen.

De gebrekkige kennis die verzoeker heeft over het paspoort waarmee hij gereisd zou hebben tracht verzoeker te verschonen door erop te wijzen dat het was opgesteld in het Arabisch en hij geen Arabisch spreekt en omdat hij volledig afhankelijk was van de smokkelaar, en hij herhaalt zijn eerdere verklaringen hierover. Een dergelijke reis met een smokkelaar is echter een precarie onderneming waardoor het dan ook niet aannemelijk is dat verzoeker hierover zo onwetend is en/of dat hij niet beter voorbereid werd door zijn smokkelaar, ook gelet op de risico's op ernstige sancties die een smokkelaar zelf riskeert.

Van een asielzoeker die reist met een vals paspoort kan wel degelijk worden verwacht dat hij essentiële informatie betreffende dit paspoort, zoals de naam, geboortedatum, geboorteplaats, verkregen visa, het land en het doel waarvoor de visa werden verkregen, kan meedelen. Hij loopt immers de kans om bij een controle aangehouden en ondervraagd te worden omtrent zijn identiteit en zijn reisdoel, gezien het algemeen geweten is dat op internationale luchthavens veelvuldige identiteitscontroles plaatsvinden. Het is aldus niet geloofwaardig dat verzoeker geen enkele kennis zou hebben over de informatie op dit paspoort. Verzoeker haalt weliswaar aan dat zijn gebrek aan kennis over de namen van de luchthavens van Soedan en Turkije op zich onvoldoende is om zijn gehele asielrelaas in diskrediet te brengen, maar de bovenstaande motivering van de bestreden beslissing moet als een geheel gelezen worden en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen schragen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de weigering van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. Met het louter verwijzen naar zijn verklaringen met betrekking tot zijn reis van Turkije naar Griekenland en hieraan toevoegend dat deze even gedetailleerd zijn als de afgelegde verklaringen over zijn reis van Soedan naar Turkije en door verwerende partij niet in twijfel worden getrokken, kan hij de bovenstaande vaagheden en het gebrek aan kennis geenszins weerleggen noch verklaren.

In navolging van de commissaris-generaal acht ook de Raad het voorts niet aannemelijk dat verzoeker nooit zou hebben deelgenomen aan gevechtssituaties en dit gelet op zijn eigen verklaringen en de algemene informatie in het administratief dossier. Zo verklaarde verzoeker dat hij militaire training kreeg en dat hij in mei 1998 gestationeerd werd bij het 161ste korps in Barentu. Aangezien uit de beschikbare algemene informatie blijkt dat er in de periode van verzoekers stationering (vanaf mei 1998) een grootschalig conflict uitbrak in Barentu, acht de Raad het dan ook niet aannemelijk dat hij slechts werd aangesteld als logistiek medewerker in het leger, dat hij slechts *security guard* was en de grens diende te bewaken. Het loutere feit dat verzoeker nauwkeurige verklaringen kan afleggen over zijn taken in het leger verandert hieraan niets. Hetzelfde geldt voor het algemene betoog dat niet alle mannen tegelijk bij de gevechten worden betrokken in geval van een conflict. Verzoeker kreeg een militaire training en werd met het 161ste korps gestationeerd in Barentu en dit juist op het moment dat er daar een grootschalig conflict uitbreekt. Het is dan ook geheel niet aannemelijk dat verzoeker op geen enkel moment actief deelnam aan de gevechten.

Verzoekers verklaringen over de situatie in Fowlina acht de Raad evenmin aannemelijk.

Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij na een jaar - in mei 1999 - vanuit Barentu naar Fowlina werd overgeplaatst, een plek die naar eigen zeggen nabij de stad May Dima ligt en dichtbij de Ethiopische grens gesitueerd is. Opnieuw kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaring dat hij aldaar dezelfde taken als voorheen zou hebben gehad en dat er tijdens zijn verblijf geen gevechten zouden hebben plaatsgevonden. Uit de informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt immers dat er in mei 2000 een Ethiopische aanval plaatsvond tegen Eritrea. De Ethiopische troepen in het westen – waar ook hij gestationeerd was - omsingelden de Eritrese linies en drongen vervolgens het Eritrese grondgebied binnen en namen hierbij onder meer de Eritrese steden Barentu, Bimbina, Bishuka, Maillem, Molki, Shambuko en Tokombia in. Van daaruit trokken enkele Ethiopische troepen naar het oosten in Eritrea richting May Dima, hetgeen verzoeker zelf dichtbij situeert, en Mendefera, anderen reisden westwaarts naar Alighidir, Gogne, Haykota en Teseney, terwijl weer anderen terugkeerden naar Ethiopië. Er werd hierbij correct vastgesteld dat het dorp Molki, volgens de bijgevoegde kaart aan het administratief dossier, net achter Fowlina ligt en dat de andere plekken – Barentu, Bimbina, Bishuka, Maillem en Tokombia zowel ten oosten als ten westen van deze dorpen.

Het is dan ook niet aannemelijk dat gelet op deze bijzonder grote operatie van de Ethiopische troepen waarbij de gebieden die zowel ten oosten als ten westen voorbij Fowlina liggen, werden ingenomen door Ethiopische troepen dat verzoeker beweert dat er in de periode dat hij daar gestationeerd was - van mei 1999 tot aan zijn vertrek - geen gevechten zouden plaatsgevonden hebben en dat hij hierbij niet betrokken zou zijn geweest. Waar verzoeker door middel van schaalberekening tracht aan te tonen dat de omliggende dorpen zoals Molki of Barentu niet dicht bij Fowlina liggen stellende dat Molki meer dan 30 kilometer van Fowlina ligt en Barentu twee keer zo ver van Fowlina ligt, waardoor het niet onaannemelijk is dat de gevechten niet in Fowlina zelf hebben plaatsgevonden, kan hij niet overtuigen.

Verzoeker verklaarde immers tijdens het persoonlijk onderhoud niet alleen dat er geen gevechten zijn geweest tijdens zijn verblijf aldaar, maar ontkende tevens dat er in buurt van Fowlina iets van gevechten hebben plaatsgevonden en stelde zelfs uitdrukkelijk "er was geen oorlog" (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Gelet op de omvang van de aanval van de Ethiopische troepen, is het niet aannemelijk dat verzoeker dergelijke verklaringen aflegt. Daar kan een schaalberekening geen ander licht op werpen.

Waar verzoeker in zijn verweer met betrekking tot de vaststellingen over de situatie in Fowlina wijst op het feit dat de commissaris-generaal in zijn beslissing verwijst naar een aanval die plaatsgevonden zou hebben in 2020 terwijl het artikel daaromtrent dateert van 2016, wordt opgemerkt dat uit de context en het administratief dossier blijkt dat het hier een louter materiële vergissing betreft. Deze grootschalige aanval heeft volgens de beschikbare algemene informatie plaatsgevonden in mei 2000, hetgeen ook duidelijk blijkt uit de desbetreffende motivering van de bestreden beslissing.

Verzoeker verwijst verder nog op algemene wijze naar de werkelijke en eerder beperkte omvang van de demobilisatie van Eritrese soldaten in 2000 en dat dergelijke demobilisatie niet betekent dat hij hier ook deel van uitmaakt, naar het feit dat het vervullen van 18 maanden nationale dienst niet betekent dat hij van zijn dienstplicht is ontheven, naar het feit dat de verwerende partij zelf stelt dat de militaire kaart niet automatisch betekent dat hij is vrijgesteld van militaire dienst. Hiermee plaatst verzoeker de bovenstaande vaststellingen echter niet in een ander daglicht.

Het feit dat verzoeker fundamenteel blijft ontkennen dat hij tijdens zijn dienstplicht in Barentu en Fowlina betrokken was bij gevechtsactiviteiten en dat zijn verklaringen over de situatie in Fowlina niet stroken met de in het dossier aanwezige informatie en er niet in slaagt deze elementen op ernstige wijze te verklaren of te vergoelijken is volgens de Raad wel degelijk een indicatie dat verzoeker zijn actieve deelname aan de gevechten tijdens het Eritrees-Ethiopisch conflict tussen 1998 en 2000, tracht te verhullen en dit omdat hij door zijn deelname aan het conflict mogelijks al gedemobiliseerd werd of vrijgesteld werd van zijn dienstplicht. Dit zou immers betekenen dat hij dan het land legaal kon verlaten en bijgevolg geen nood heeft aan internationale bescherming, waardoor zijn verzoek om internationale bescherming dan ook integraal onderuit wordt gehaald. Ook al werden er in realiteit slechts een beperkt aantal soldaten gedemobiliseerd, moet hierbij worden opgemerkt dat verzoeker ook in het bezit is van een militaire kaart, waaruit volgens verzoeker zelf blijkt dat hij zijn nationale dienst van 18 maanden gedaan heeft. Hoewel het belang van dit document op zich gerelativeerd dient te worden zoals de verwerende partij dit zelf aangeeft in de bestreden beslissing - het bezitten van dit document betekent immers niet automatisch dat men in realiteit is vrijgesteld van de dienstplicht -, vormt dit in verzoekers concrete geval, gelet op zijn ronduit ongeloofwaardige verklaringen over zijn activiteiten tijdens zijn dienstplicht in Barentu en zijn foutieve verklaringen over de situatie in Fowlina, wel degelijk een volwaardig element dat erop wijst dat verzoeker al voor zijn vertrek uit Eritrea werd vrijgesteld van de nationale dienstplicht.

Waar verzoeker in het verzoekschrift opnieuw opwerpt dat de tegenstrijdigheden in zijn relaas, namelijk omtrent zijn arrestaties na desertie, niet voldoende zijn om het gehele relaas in diskrediet te brengen, merkt de Raad wederom op dat er rekening dient gehouden te worden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren. Deze vastgestelde tegenstrijdigheden vormen bovendien kernelementen van verzoekers relaas waardoor redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker deze elementen correct en eenduidig kan weergeven. Met het kiezen in zijn verzoekschrift voor één versie van zijn verklaringen, heft hij de vastgestelde tegenstrijdigheid uiteraard niet op.

Gelet op voorgaande vaststellingen toont verzoeker niet aan Eritrea op illegale wijze te hebben verlaten en bij vertrek nog steeds dienstplichtig te zijn geweest.

Bijgevolg kan er in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging en een reëel risico op ernstige schade worden weerhouden omwille van te zijn gedeserteerd, omwille van een illegaal vertrek uit het land en omwille van de mogelijkheid opnieuw te moeten dienen in het leger.

Het louter verwijzen naar algemene informatie waaruit blijkt dat de Eritrese regering bijzonder repressief is en zich voor jaren al schuldig maakt aan systematische en grootschalige mensenrechtenschendingen; dat er angst regeert en geen recht; en dat de regering emigratie verbiedt en ontsnappingspogingen bestraft, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke. Bijgevolg kan het verwijzen naar zijn leeftijd, nationaliteit en de algemene situatie in Eritrea evenmin volstaan om een gegronde vrees voor vervolging en een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Verzoekers algemene verwijzing naar bronnen die aantonen dat het illegaal verlaten van Eritrea gezien wordt als een poging om de militaire dienst te ontlopen hetgeen een risico uitmaakt om bij terugkeer te worden vervolgd, is niet dienstig aangezien reeds aangetoond werd dat er geen geloof gehecht wordt aan verzoekers desertie en illegale vertrek uit het land. Met het argument dat hij nog steeds de militaire dienstplichtige leeftijd zou hebben, toont hij mede gelet op wat voorafgaat niet concreet aan dat hij nog steeds zal moeten dienen in het leger, noch dat dit op enigerlei wijze een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade inhoudt.

Verzoeker haalt in het verzoekschrift aan dat er ook risico's op vervolging bestaan voor personen die Eritrea legaal verlaten hebben en in Europa een asielaanvraag ingediend hebben, omdat het aanvragen van internationale bescherming gezien kan worden als politiek verzet tegen de Eritrese overheden. Verzoeker zou bij terugkeer vervolgd worden als geweigerde asielzoeker.

In het administratief dossier is echter informatie terug te vinden ("Algemeen Ambtsrecht Eritrea" van 21 juni 2018) die stelt dat afgewezen Eritrese asielzoekers in het algemeen kunnen terugkeren zonder angst voor vervolging. Meer nog, er staat te lezen dat er geen risico bestaat op bestraffing na een legaal vertrek. Noch uit de citaten in het verzoekschrift, noch uit de landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat Eritreeërs die legaal het land verlieten (zijnde met toestemming van de Eritrese overheid en die aldus vrijgesteld zijn van de nationale dienstplicht) vervolgingsproblemen zouden kennen bij terugkeer, louter omwille van hun verblijf en/of verzoek om internationale bescherming in het buitenland.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Bijgevolg kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet

2.4. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF